

STRI-DHARMA

Official Organ of the Women's Indian Association

Vol. I. No. 8]

October 1919

[As. 2 Post free

Reg. No. 1317

Dedication.

To the women of India to-day, and to the memory of the Indian Women of all past ages who have set an example of Courage, Wisdom and Devotion to Truth.

The Editor will be glad to receive articles suitable for publication in English or in any of the Indian languages.

All communications to be addressed to the Editor, Mrs. M. E. Cousins, Women's Indian Association, Adyar, Madras.

Contents.

PAGE

Editorial Notes	...	103
Branch Reports	...	105
News about Women in Other Countries.	...	106
Correspondence	...	107
The Matriarchal System, by V. K. Chinnammalu Amma	...	108
Study Notes		
by Muriel Fraser	...	110
இந்திய மாதர்களுக்கு "வோட்" வேண்டுகோள், (Tamil) by R. Pattamal	...	111
ஸ்ரீமதி சரோஜினி பிரதம கடமை, by Kunniammal	...	114
விவரம் by T. V. Gopalaswami	...	116
మానవ భక్తి (Telugu) by C. Ramiah, B.A.	...	116
Women's Indian Association	...	118

Editorial Notes.

October is the Birthday month of our beloved and revered President, Mrs. Annie Besant, and every reader of *Stri-Dharma* will wish her another happy year full of her great work, and many happy returns of her birthday. At the age of 72 she is able to do as much as two or three other people working together. At present she is one of the busiest people in England, working in every possible way to secure the Reform Bill for India, and lecturing all over the country in order to inform the British people about India and its condition, of which they are supremely ignorant.

Our gifted and eloquent country-woman, Shrimati Sarojini Devi (Mrs. S. Naidu) has also been untiring in her public work for India. She has especially devoted herself to pushing forward the claim of her sisters for enfranchisement, and nothing will be more likely to change the proposal to disqualify women for the franchise in the Reform Bill than her presence and influence in London just now. She organised a most impressive Deputation of Indian Women and Men (including Mrs. Besant as the only Westerner) to interview Mr. Montagu, M.P., and all the English newspapers gave great publicity to the event and its probable successful result.

Mrs. D. Jinarajadasa has been feeling a great deal stronger since she arrived in Australia. She has sent her love to all the W. I. A. Members. It has been a great trial to her that the copies of *Stri-Dharma* sent to her were never delivered to her by the Java authorities. We hope she will get duplicate copies sent to her to Australia. She and her husband intend visiting New Zealand and Tasmania also before they return to India.

At a largely attended and very representative Women's Protest Meeting held in Bombay at the end of July, under the Presidency of Mrs. Jaiji Petit, the following Resolutions were passed :—

This Meeting of the Women of Bombay protests against the recommendation of the Southborough Franchise Committee and the Government of India to disqualify women for the franchise in the Reform Scheme, on the grounds that the social conditions of India make it premature and unpractical to grant it.

This Meeting begs to draw attention to the fact that Women in the Bombay Presidency and other parts of the country already exercise the Franchise intelligently in Municipal and other elections. It urges that there is no reason to consider it premature and unpractical for qualified women to exercise the higher vote, and requests that mere sex should not be made a disqualification.

This Meeting considers the postponement of this question a distinct grievance, a denial of the due rights of women, and a likely deterrent to their progress. It earnestly urges the Government of India, and the British Parliament, to reconsider this question and remove the sex disqualification.

At another Meeting held in Bombay three weeks later by the same ladies the following cable was sent to the Chairman of the Joint Committee now considering the Indian Reform Bill :—

Bombay women, favouring Women's Suffrage, have read with pain and surprise Lord Southborough's evidence before your Committee, stating that franchise for Women in India not desired by themselves.

Mrs. Petit said that women ask for no favour, but claim right and justice. If the vote be denied, it will mean a serious check to women's advancement in India. Consequent on the advice of Sir Sankaran Nair that some Bombay ladies should go and put the views of Bombay women before the Joint Committee, the Meeting elected Mrs. Herabai Tata and Miss Mithan Ardesher Tata, B.A., as their representatives, and Sir Sankaran Nair has kindly undertaken to give them his guidance and support in their brave undertaking.

We have to congratulate Miss M. A. Tata, B.A., on her brilliant success in securing a First-class Honours Degree and also in gaining the Cobden gold medal for special proficiency in her work. Mrs. H. A. Tata has been the popular Secretary of the Bombay Branch of the W. I. A., the largest Branch it has, and she and her daughter have worked untiringly for its success and for the promotion of all meetings connected with the advancement of women. They have also been most generous contributors to "*Stri-Dharma*." They have undertaken to act as representatives of the W. I. A. also in England. We wish them every success in their mission, a happy visit to England, and a safe return. Good workers are always repaid by finding greater opportunities for service opening up to them.

Mrs. Besant makes a very strong appeal for Indian Woman Suffrage in the Memorandum she presented on behalf of the National Home Rule League to the Joint Committee in London, and Mrs. Sarojini Naidu's Memorandum entirely on the same subject was a masterly presentment of Indian Women's fame in the past and their achievements in the present. We hope to reprint it in our next issue. The Chairman, Lord Selborne, said that "it illuminated their prosaic literature with a poetic touch."

It is most gratifying to find the wholeheartedness and enthusiasm with which Members of all the Indian Deputations now in England are demanding that Indian Women shall be given the same rights of enfranchisement as men may get under the coming Reform Bill. There are but two exceptions, Mr. Surendranath Bannerjee, and Mr. V. Srinivasa Sastri.

We have received the Annual Report of the Indian Women's University, Poona, and we congratulate the institution on the success it is achieving in popular recognition, in its growth in numbers, in its financial aspect, and in the production of the first Graduate from its ranks. We are glad to see the University is bestowing on her the title of Graduate in Arts (not Bachelor of Arts). We think the new title a sign of the times and an improvement on the old as it can apply equally truly to both sexes.

Only a few months ago the first lady Graduate of the Hindu University was presented at Benares by Mrs. Besant, and in the South we hear with pleasure of the first Coorg lady Graduate and the brilliant Scholarship of the first Thiyya lady Master of Arts. In every direction the future of Indian Women is becoming brighter.

In Mysore State a lady speaker, Mrs. K. H. Ramiah of Bangalore, made a great impression at a Conference of the Vokkaligars which over 400 delegates attended. The Press says:—

"Special mention of Mrs. Ramiah's speech on 'The Duties of Vokkaligar Men and Women to the Saugha' needs to be made. The wealth of ideas it contained, its progressive, practical and broad outlook, the sincerity of its tone and the graceful manner in which it was delivered made a deep impression on the hearers. They all felt that womanhood was a factor to be counted and that women should in future be invited to play their part in such Conferences."

We know that India has a wealth of helpful women speakers who only need encouragement to overcome their nervousness and self-depreciation and they will be leaders and inspirers of all good movements in the country.

Women are taking an important part in the revival of the important Swadeshi movement. We hope in our next issue to have a special article dealing with this important service which women can perform for their motherland in providing and buying Indian-made goods. Vijapur is a small town in Baroda State in which Mahatma Gandhi recently lectured on Swadeshi ideals. The Women of Vijapur responded to his call and Hindu and Muhammadan ladies of the place, under the leadership of a noble lady of Gujerat, started spinning yarn for Mr. Gandhi, and now there are many hundreds of them providing him with materials for great quantities of Swadeshi goods, thus promoting the prosperity of the country and bringing greater happiness into their own lives. What they have done women in other parts of India can also do.

We are very sorry to hear of the breakdown in health of our energetic Secretary of the Coimbatore Branch of the W. I. A., Miss Noble. On getting her fourth attack of influenza the Doctor has ordered her complete rest for six months and she has

gone to Ooty to regain her health fully. She has worked strenuously and single-handed in Coimbatore for over three years and many will bless her name in the future. We wish her a speedy restoration of health and vitality and a sense of blessing in her period of withdrawal from teaching.

The following is part of the Welcome Address delivered by the Zamindar of Meenampalli at the Madras Social Reform Conference recently held at Trichinopoly:—

At present women are assigned a position of inferiority to us men. Women are regarded more as our playthings than as our comrades and equals in the same life purpose. Time was when women far outshone men in all spheres of life and activity. The temptation to quote Mrs. Besant is irresistible. She says:—"Woman is the Shakti, the Divine power, and without her man cannot reach the fulness of life; partner, not subject; comrade, not rival; complement, not antagonist; helper, not burden; such is woman to man. With her freedom India shall be become free." The Report of the Franchise Committee imposes on the Women of India sex disqualification. Thanks must be given to Mrs. Besant and Mrs. Sarojini Naidu at whose instance a resolution was unanimously passed at a recent Meeting in Essex Hall, London, to the effect that Indian Women possessing the same qualifications as were laid down for men in the Montagu-Chelmsford Scheme should not be disqualified, on account of sex. May we hope that their efforts in England will bear fruit. The injustice meted out to women is a thing not to be thought of with equanimity. Have we ever honestly tried to lift them out of the mire and prop them up with suggestions and help them after they had risen? We have tried to hurl them back to their original state of ignorance, when by their own efforts they climbed out of the slime of slavishness and stupidity in which they were sunk. By refusing to give them their birthright, we are de-humanising ourselves. To sum up, the status of women must be raised, marriages must take place at reasonable ages, widow re-marriages be sanctioned, caste distinctions obliterated, depressed classes elevated, and isolations regarding food and touch dispensed with.

Such words give us great hopes for the future, now that men openly seek to make life easier and happier for women.

Branch Reports.

Enangudi.—The Branch Secretary reports that the Members meet twice a week and that they are specially interested in sanitary problems. Occasional lectures on physiology are given by competent persons. Mr. S. Srinivasa Iyer, Theosophical Inspector, takes a great interest in the Branch and is prepared to teach English to all desirous of learning. A Tailoring class was recently started and is now going on daily. Currents events in the newspapers are also studied.

Editor's Note.—This is one of our most active Branches, thanks to its enthusiastic Secretary. We

commend to all Branches the idea of keeping in touch with current events through the newspapers, Vernacular and English.

Kuttalam.—A second Branch has been started at Kuttalam in the Tanjore District, three-quarters of a mile from the first Branch situated at Rajagopalapuram. Nine members have sent forward an application for the Branch to be recognised.

Editor's Note.—We welcome Kuttalam No. 2, and look forward to the time when every District will have numbers of Branches in all its divisions.

Munchirai.—A visitor reports that this Branch is very fortunate in possessing as its Secretary one of the best Singers in Travancore. The existence of a Branch has created a greater spirit of self-confidence, public-spirit and wider understanding in the ladies of the place. There are 25 Members and Meetings are held on the 1st & 3rd Saturdays of each month, at which essays are read by some of the Members on such subjects as "House-Management," "Female Decoration," "Character-building," "Sisterly Love," "Patience."

Editor's Note.—We hope the numbers of Meetings held will be larger this year. The choice of subjects was very practical and appropriate for women. We apologise for delay in printing this Report.

Tiruvattar.—This Branch is thriving. It specialises in weaving and has one loom on which good cloth is made. A pedal loom is also to be put up and then the work will much increase.

Surat.—A Drawing class (once a week) and an English class (twice a week) have been added to the Branch activities reported last month. They are attended by about 15 girls. A meeting to discuss general topics or to read books is held also once a week. A lady friend has kindly given the Branch a Donation of Rs. 50. There is a realisation of help from Higher Powers and great enthusiasm is prevailing in the Branch.

Bhavnagar.—Reports steady progress on its established lines.

Vellore.—Sends a Donation to *Stri-Dharma* and its Secretary provides us with an article for this issue.

Hyderabad, Deccan.—An application has come from fifteen ladies of this City to be made a Branch of the W. I. A. under the name of the "Mahilonnathi Samaj."

Editor's Note.—These ladies have for some years been working independently and we are very glad to welcome them as the first Branch in H. H. the Nizam's State and to wish them success in their Meetings and classes. The President is Mrs. P. V. Naidu and the Secretary, Mrs. M. K. Pillay.

Madanapalle.—Continues its Rattan and English classes under the instruction of

Padmasani and Mrs. F. G. Pearce. The latter has given some lectures in First Aid also.

News about Women in Other Countries.

From Canada.—Canadian women may now sit in Parliament. On July 5th the House of Commons for Canada passed a Bill entitling women to vote and sit in Parliament.

Italy.—The Italian Parliament has given the vote to eleven millions of its women, thus giving political power to a far greater number of women than of men in their country. They are not in that country afraid of a sex war with women all taking sides against men!

Japan.—Japan used to have the early marriage system until 50 years ago and this is the reason of her very small-sized people. But then education became compulsory and universal, and a friend writes that it is a joy to see the troupes of boys and girls going merrily together to and from school. Compulsory education enforces a delay in the age of marriages and the result is that the more mature marriages are bringing about an increase in the size of the people which is very plainly to be seen now in layers of increasing height in the younger generations.

Our readers will be interested to learn that an article from *Stri-Dharma*, "Woman as World-artist" by Mrs. M. E. Cousins, was translated into Japanese, and published, along with some facts about the Women's Movement in India, in the most widely-read newspaper in Japan.

China.—In the whole of China it may be estimated that there are approximately one hundred and seventy women doctors of recognized standing. About one hundred have been graduated from the Government Medical School at Shanghai, now under the superintendence of Dr. Chang; about fifty have graduated from the Canton hospital and about twenty from smaller Colleges in Peking, and Soochow. There are some sixteen women doctors practising today in Peking of whom eight are private practitioners and the rest are employed in the various womens' hospitals of the Presbyterian Board, the Methodist and the Anglican Mission.

It seems natural that with the increase of medical and health work in China women would find a place in the nursing profession, and this is indeed true,—but it is rather astonishing at first glance to find in a country where social openings for women are not as yet so many as for men, nor the standard for the two sexes in any way the same, that women doctors are so widely accepted. One reason lies in the broad attitude taken by the various Missions on this point, but an even more fundamental cause lies in the demand for women doctors for women patients, and women doctors in China are becoming specialists in the common diseases of women and children.

Australia.—Under the auspices of the Committee of Inquiry into the Social and Moral Conditions of Indian Women in Fiji,—a Sub-committee of the National Council of the Women of Australia,—Mrs. D. Jinarajadasa delivered a lecture on July 31st at the rooms of the Sydney Theosophical Society on the Status of the Indian Woman in India and the opportunities for her advancement. The meeting was well attended, and a great interest was shown by the audience in the subject. A certain number of men representing the Planters of Fiji were present at the back of the hall, evidently with the intention of heckling Mrs. Jinarajadasa, but seeing that the lecture dealt more with Indian Women in India than with their sisters in Fiji, they soon left the hall. A second lecture is to be arranged to discuss how the Women of Australia can help their Indian Sisters to better conditions of life and advancement.

CORRESPONDENCE.

The Secretary of the Women's Indian Association has received the following letter from Mrs. Millicent Fawcett, the President of the National Union of Women Suffrage Societies of Great Britain and Ireland:

Dear Mrs. Consins, I received your interesting statement of all the steps taken in India and by Madras Associations with the view of securing that the new franchises about to be set up should include women. I took your paper to the Editor of the *International Suffrage News* (*Jus Suffragii*) and she is printing it in her July number. I told her to send this paper marked to Members of Parliament also to send a copy to yourself.

The temper of the present House of Commons is very favourable to the enfranchisement of women and I hope that there is a chance of the House insisting that Women in India shall not be excluded from the new franchise.

Yours very sincerely,
M. G. FAWCETT.

Mrs. Besant, who is acting as a representative for the W. I. A., has written to say that she has had this same statement (which appeared some time ago in the columns of *New India* as a Summary of Work done for Woman Suffrage in India) printed nicely as a leaflet, and that she sent it to the Joint Committee on the Reforms, to support the claim for Women in the National Home Rule League Memorandum. Lady De La Warr, daughter of Lady Brassey, and Mrs. Ransom, Secretary of the "Britain and India" Society, and the Secretary of the Women's Freedom League have also written promising their support and furtherance in England to the requests of the Indian Women for help.

Women Members of Corporations.

Madam,

It is simply a presumption to say that nature has intended a different sphere of life for women to work in from men. According to Mendelism, men and women possess the same intellectual factors, some latent and some dormant. The presumption is true as far as animals are concerned, because animals are guided by instinct, in other words by the thought of God, while human beings are left to reason. Human beings can be whatever they like, whether women or men. The world teachers and great philosophers who came at different times to help the evolution of the world have not preached that woman's democracy lies within the four corners of the kitchen. Three questions now lie before us.

- (a) Are they fit?
- (b) Will they bring about any social evil?
- (c) Is it high time for them to join in the work of the Corporations?

As regards fitness, our opinion ought to be undivided. There are some women who have received as high an education as men. I do not say that the whole of the Bombay Corporation should be filled with women, but a few who are fit, can spare time and advise us better on questions relating to delicate matters of the fair sex, e.g., the rearing up of children, milk problems, etc. Women like Mrs. Naidu, Mrs. Jinarajadasa and Miss Banning will do more good as city mothers than some of our sleeping civic fathers. Even in uncivilized countries like Russia and China women with property have the right to vote as well as to be voted for in the Municipal Councils. During the present war, men and women have fought side by side without the thought of sex difference, and when people have returned from the war, no one has the effrontery to proclaim the natural political unfitness of women. As a distinguished writer says, "Together men and women were slaves; now together free."

As regards the social evil the commonest argument brought by the opposers is that women will lose their high moral tone. In countries like Germany, Austria and Turkey women have not as much freedom as in the other European countries. The report of the "Alliance of Honour," a society which works for the cause of purity, says that in these countries the moral tone is lower than in the other European countries.

Now for the third question. This is the right time. The present chaos in the world shows that men alone have entirely failed to build the safeguards of the state. The disasters of war which are breaking down the spirits of men seem to call forth all the energy of the softer sex, that to-day has dauntlessly entered the arena of rough civil and political strife and nobly and successfully has done the harder jobs of men.

Yours truly,
ARDESHIR N. BARIA,
171, Erskine Road,
Bombay.

The Matriarchal System.

By V. K. CHINNAMMALU AMMA.

Most readers of *Stri-Dharma* must have heard of the Matriarchal system existing in Malabar. People know the system to be different from the ordinary Hindu one, but their knowledge of it is often vague and inaccurate. In this article I shall give a brief account of it, as I have no doubt that my sisters in other parts of India will be interested to know of a social organisation in which women have so important a place.

The most prominent feature of the system is that the mother, and not the father, is the unit of the family. Children belong to the mother's family and inherit her property. This has a unique effect on the marriage system. Unlike other communities of India, the wife does not leave her own house for the husband's family-house, but continues to reside in her own, where he visits her. This is the general custom though by no means the inviolable rule. In recent times, in cases where the husband has a profession they live together in the place where his work lies. The marriage tie is neither legally nor religiously binding on either party. Indeed, the law does not recognize any tie between husband and wife in the case of a Malayali. In the native States of Cochin and Travancore this has been altered, the Marriage of a Hindu Woman who follows the Matriarchal system being recognized as legal so long as it does not infringe existing social customs. In British Malabar some improvement in this direction was affected in 1892 by the Hon. C. Sankaran Nair (now Sir C. Sankaran Nair). The Madras Government passed a bill legalising the Marriages of Hindus of the Matriarchal system, if such marriages were registered under the Malabar Marriage Act. Though there is neither legal nor religious tie, divorce is by no means so frequent as is generally supposed by outsiders. There is a strong social opinion on the question which to a great extent restrains the abuse of freedom.

In no Community in India is woman more honoured than among the followers of the Matriarchal System in Malabar, Cochin and Travancore. Most of the disabilities from which the Womanhood of India suffer are conspicuous by their absence. Purdah is not observed, child marriage is unknown. The blackmail miscalled 'dowry' is not demanded. Widowhood is not enforced. Indeed, with the Matriarchal system in force,

it would be impossible to enforce widowhood. An only girl of a family cannot remain a childless widow, in the event of her being one, for then the family becomes extinct. Woman does not change her identity along with marriage as in other communities. She has a place in her own family even after marriage and can claim maintenance from her own family even when living with a husband. In consequence of their important place in the family life, there is a sense of freedom and self-reliance among women that shows very pleasantly in the sense of equality between husband and wife and in the keen desire of parents and guardians for the welfare of the girls of the family. The Nair community is one of the few in India where the birth of a girl is not regarded as an unmitigated calamity. A family is as often advanced to wealth, position and influence through a woman as through a man. The ancestral property of many Nair families has been settled by deed of gift on a wife by a husband (called in the language of the people, 'Woman's property'). The family thus owes its existence and prosperity to a woman.

Another peculiar custom obtaining in the community is the nominal marriage performed before the girl attains puberty. The so-called "bridegroom" is chosen after careful examination of horoscopes, the "tali" is tied round the girl's neck, the most elaborate ceremonies are performed, but it all comes to nothing. The ceremony is only a way of spending hard-earned money for the sake of ostentation. Neither the bride's nor bridegroom's party regard the tie as binding, and when the girl is grown up she is married to a suitable partner. The custom is, however, being dispensed with by several prominent members of the community. With regard to marriage the prevalent custom is for the people of the bride and bridegroom to arrange the preliminaries, but cases where young men and women choose their partners are of occasional occurrence. In no case could an unpalatable alliance be thrust on a man or woman, the law in this case allowing a minor to disregard the wishes of a legal guardian. The guardians, however, invariably take care to ascertain the wishes of the young people before taking any decided step.

The most serious defect to be alleged against the Matriarchal system is that, in its practical working, it forces people to lead an unnatural, false life. The law denies a man

the guardianship or responsibility of his own children, but forces him to look upon his sister's children as his kin. Add to this the fact that the "Sister" is very often a remote relation on the mother's side, and you have a tense struggle—natural affection versus custom. The property, though descending in the female line, is managed by the eldest male member of the family. The power vested in such managers, by law and custom, is very large and very arbitrary. Accountable to no one save Providence for the way in which he spends the common income, the head of the family borrows money on the security of the common property, mortgages lands, and short of actually disposing of any piece of property by sale, plays havoc with it in every possible way. All his thought, affection and care are lavished on these Children of his own, and if he happens to be a man of no private means, it is the family income that is spent in acquiring the property which he gives his wife and children by deed of gift. He knows that his wife and children will have nothing to do with the family in which he was born and to which he belongs, from the moment the breath leaves his body. Indeed, custom is cruelly inexorable in the matter. The wife leaves her husband's house for ever "before the body is taken to the cremation ground." What wonder that he tries to make hay while the sun shines, and sees that his loved ones are freed from want while it is in his power to do so? Many cases of such high handedness are of daily occurrence. The only redress that lies open to the wronged, is the weary expensive one of litigation to which the younger members have not the power to resort, because of the want of pecuniary means. It is useless to demand a partition, for no partition can take place unless every individual of the family consents to it. Continued injustice does, however, bring many cases to the courts of justice.

In female education the community is one of the most advanced in India, the percentage in Malabar of women literate in English being higher than that of any other province in India. Nor is this true of modern education only. A generation ago Sanskrit, the classical language of India, was taught to the children of every house, the family priest being often the pundit also. The women acquired at least an elementary knowledge of the language, some becoming consummate

scholars in it. It is to be regretted that, on account of the exigencies of modern education, the study of the language is dying out. It is not higher education only that is on so satisfactory a basis. The percentage of literate women among the poorer classes is very high, compared to other districts in Southern India. In the Native State of Cochin, owing to the remarkable educational facilities for girls in the way of lower fees, scholarships, etc., even the girls of poor families are able to get higher education. There is another strong impetus, which is that the state provides a career for the students who come out of its schools.

In social service the women of Travancore take a very active part. There are many free Schools and Associations in the State which owe their existence to the initiative and self sacrifice of ladies of high social standing.

This State is perhaps the only place in India where women have broken through the restraints of custom and come forward for national service in large numbers.

This high status of women in the social and family life is the direct outcome of the Matriarchal system; but the undesirable results of arbitrary power wielded by the heads of families, of inter-caste marriages (where the higher caste husband does not give up any of his caste privileges) and of the absence of any legal tie between fathers and their children, are too many to be lightly brushed aside. There is a strong opinion among the leaders of the community that reforms are required to place the Matriarchal system on a more satisfactory legal basis, but there are very few who advise a complete change to the ordinary Hindu customs. The evils are those that can be remedied, the benefits are lasting. It is in this direction of constructive changes that future reforms will have to be made.

The position of women in Malabar is an effective answer to critics who say that the Women of India cannot rise beyond the level of household drudges. Remove the obstacles that lie in the way of their progress—early marriage, enforced and despised widowhood, etc., and give them their birthrights—equal rights of property, freedom to determine their own future and proper educational facilities and the Women of India will be, as they were in times of yore, one of the greatest glories of our Great Land.

Study Notes.

By Muriel Fraser.

[The following article is the seventh of a series that come out in this paper.

The lesson will have to be carefully studied as perhaps the subject may be new to many members. But these great fundamental truths of our life and being and of the universe of which we are a part, should be understood, as far as may be possible, by everybody.

It will be seen at the top of the lesson that there are various articles "wanted."

If these articles are used as directed in the course of the study, it will help to the better understanding of the subject.]

D. J.

LESSON 7.

[WANTED: Books with pictures of animal types.]

In our last lesson we heard of the fossils which are found in rocks, and I told you that from these fossils scientists can build up a true history of what has happened in the past. They know the types of animals which have lived and died on earth and in the sea. To-day we are going to hear about life as it is at present, and of the various kind of animals which inhabit our globe.

The life of the world was created by God, the Spirit of the Universe, but there is one thing I want to impress on you here and now; we talk of time, and we say that the earth has been evolving for millions of years. We know that growth is very slow, progress is very slow. The scholars can only guess at the length of time it has taken for one species to evolve. For thousands and thousands of years men and women have been the same as they are now. We have written history to prove that. But before man became as he is now he went through many changes; and before man evolved the plants and animals had to evolve and go through many changes. With the help of geology and chemistry we can trace many of the changes, but we cannot say how long they took. Vast periods elapsed between animal and man. But to God there is no such thing as time. I don't think you will understand this, but it is a fact, not a theory; God is Eternal and Eternity. Do you think a few million years mean anything to Him? Why, it is only a breath to that Spirit which gives life to the Solar system. So although to us

the process of Evolution seems slow, yet that is only because our lives are short, and we can't grasp the fact of Eternity. Our year is 365 days long. In that 365 days we get four seasons—Spring, Summer, Autumn and Winter. This is because the earth travels round the sun in 365 days. But the year on Mars is 686 days long, twice as long as it is with us. The year on Jupiter is twelve times as long as our year. In this country, if we lived on Jupiter, it would mean 6 years of rain and 6 years of fine weather! The moon goes around the earth in 28 days. The day on the moon is 14 of our days long and the night is 14 of our days long! But I daresay if there were people on the moon they would speak of day and night just as we do, and never think it a long time! If you lived on the moon you would have your chota hazri on the 1st of our month (according to our time) and your breakfast on the 4th, tiffin on the 8th, and dinner on the 14th, and then go to bed for 14 days, and I daresay some of you would be sleepy in the morning even then!

So you see time is only a figure of speech. When we speak of Evolution we say that it is slow. Remember that is because we ourselves have not yet evolved sufficiently so understand that to God there is no such thing as time.

For the sake of convenience the scholars have grouped all plants and animals into classes. Each class has many families. We are going to study this evening the various types and classes and families of the animal kingdom.

Beginning at the bottom of the ladder we get a class of animals called Invertebrates. The word Vertebra means the joint of a backbone, and when we call a creature a vertebrate, we mean it has a backbone. Invertebrate means without a backbone. The Invertebrate animals are divided into several families. The lowest type is the Monera, which has no structure. It is a piece of jelly-like matter, the same all over. Next comes the Amoeba. This is also of a jelly substance, but it is in advance of the Monera because it is always changing its shape. We will hear more about the Amoeba later on. Then come the Foraminifera. These are the tiny animals which have a chalky shell. You remember it is their shells which make chalk. They are ahead of the Amoeba because they show a change, they

have a shell which they make themselves out of the lime in the water. Then comes the family of Polycystina, and they make their shells from the flinty matter in the water. Then ahead of these are the sponges. The sponge we use is not the skeleton of one animal. There are millions of these tiny creatures in a colony, and they live and work together, and build together. I wish I had time to tell you more about them, but each of the classes I have mentioned to-night would take weeks of description. Next to the sponges come the coral insects, anemones and jelly fish. Then come worms of all kinds, and above these crabs, spiders, centipedes and insects. Above these in the scale of Evolution come oysters, snails, cyttle-fish and the sea-squirt. It is the sea-squirt which is the most interesting of these and I will tell you why. The heart of the sea-squirt is a long bag. For some time the blood is driven, say to the left; then the heart stops, and you would think the animal was dead; then the heart begins again, but now it drives the blood in the opposite direction! There are other wonderful facts about the sea-squirt which I hope to tell you some day.

Now we come to the sub-kingdom of the Vertebrates, those animals with backbones. Here we start with fishes of all kinds. The lowest type of fish is the lancelet, for it has only the beginnings of a backbone. After the fish we get the Amphibia. I told you an Amphibian was an animal which could live on land or in the water. Frogs and toads come into this family. The next step brings us to reptiles, and in this class serpents, lizards, crocodiles and turtles are grouped together. Then come the birds. Above the birds come a big family called Mammals. This family is divided into many smaller groups but they are all cousins. In the lowest class we have the Australian duckbill and the spiny anteater. Then come the Marsupials of which the kangaroo is an example. There are kangaroos in the zoo. Next to those come the anteater and there is one in the zoo which you can see; and the sloth, whales and porpoises, horses and all other hoofed animals, elephant, seal, dog, lion and tiger, and all other flesh feeders; hares and rabbits, bats, moles and all other insect feeders; monkeys, apes and lastly at the top of the ladder—Man. Some people do not enjoy being in the same class as the animals. They are apt to treat their animal

relations as something to be ashamed of. But never forget that where the animals now are we were once in the past; where we now are they will be in the future. Don't you think this knowledge should help us to be kind to animals? You wouldn't hurt a little brother or sister, would you? When your mothers ask you to look after the baby you don't tie a string round its neck and drag it along, or you wouldn't dream of putting it in a cage. Well, all animals are your little brothers. If you are cruel to them you retard their growth and your own; if you are kind you help God in His work of Evolution.

TAMIL.

இந்திய மாதர்களுக்கு “வோட்” வேண்டுமா!

இப்போது நமது நாட்டில் பெரியதோர் கிளர்ச்சி உண்டாகியிருக்கிறது. நாட்டிற்கு சுதந்திரம் அதிகமாகக் கிடைக்கவேண்டுமென்று நமது பெரியோர்கள் பெருமுயற்சி எடுத்துக்கொண்டு தொழில் புரிந்துவருகின்றனர். நாட்டினர் கடும் கூட்டங்களில் இதைத்தவிர வேறுபேச்சுகள் கிடையா! நமது வாழ்வே இதைப் பொறுத்திருப்பதாக எண்ணலாம். இதுவரை ஒரு பெரிய மாயவலையில் சிக்குண்டு கிடத்தவற்றைக் கைக்கொண்டு, யாதொரு செயலுமற்று நம்மவர் வாழ்ந்துவந்தனர். இப்போது நடந்த மகாயுத்தத்தில் நம்மவரும் வேண்டிய உதவியைச் செய்யவும், தமது திறமையைக் காண்பிக்கவும் தருணம் ஏற்பட்டது. அதிலிருந்து அவர்கள் தம்மை இதுகாறும் நித்திரை போகும்படி செய்து வந்த மோகனஸ்திரத்தின் கட்டை யறுத்துவிட்டனர்; தாழும் பிறநாட்டாரைப்போல பலவழிகளிலும் மேன்மை யடையக்கூடுமென்ற கதரியத்தை யும் அடைந்தனர். பிறநாட்டாரைப்போலத் தாழும் மேனிலையடைந்து சீர்மை பெறுவதற்கு நாட்டில் சுதந்திரம் பெருவது இன்றியமையாததெனக் கண்டு கொண்டனர். இப்போது நடந்துவரும் அரசியல் வழிகளும், கல்வி பயிற்றும் விதங்களும், வியாபார முறைகளும் முற்றிலும் மாற்றப்பட்டாலொழிய, தேசத்திற்கு நற்கதி ஏற்படாதென்றும் எண்ணுகின்றனர். இந்த மகாயுத்தத்தில் மேனாடுகளில் மாதர்கள் காட்டிய திறமையையும், அவர்கள்செய்த உதவிகளையும் அறிந்தகொண்டு, நம் நாட்டிலும் அவ்வாறு ஏன் நிகழக்கூடாதென்று வாதிக்கின்றனர். நமது மாதர்கள் முன்னாள்களில் செய்த வீரச்செயல்களும், அவர்கள் காட்டிய அன்பும், ஆசையும், ஆசுமதியாகமும் இதுவரை பலருக்கு ஞாபகம் வராமற்போயினமையின், இப்போது சிலர் மாதர்களுக்கும் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று கூறும்போது, அது பெரும்பாலார்க்கு வியப்பாகவுள்ளது. அடிப்பங்கையே கதி என்ற மாதர்கள் இருக்கவேண்டியிருக்க, அவர்களுக்குப் புருஷனைப்போல சுதந்திரங்களைக் கொ

டுப்பது அநாவசியமென்கின்றனர். அவ்வாறு செய் சால் இந்தியாவிற்கு இன்னும் கெட்டிப் பாழ்படு மென்று வீணாகப் பயப்படுகின்றனர். இதென்ன விபரீதம்! சுதந்திரத்தை இந்தியா அடையும்பேரது புருஷர்களே அதை அனுபவிப்பது சுகுதியாமோ? புருஷர்களும் பெண்களும் முகத்திலிருக்கும் இரு கண்கள்போன்றவர்கள். இரண்டு கண்களும் இருந்தால்தான் முகத்திற்கு அழகு ஏற்படும். ஒரு கண் நன்றாகவும், ஒருகண் பொட்டையாகவு மிருந் சால் அது அழகுபெறுமா! அதுபோலவே நாட்டில் இருபாலார்களும் சேர்ந்தே ஒரு நலனைப்பெற்று அணுபவிக்கவேண்டும். இதுகாறும் பெண்பாலார்களது நலனைக் கவனிக்காமலே சட்டாதிட்டங்களும், பழக்கவழக்கங்களும், நம் நாட்டில் ஏற்பட்டிருந்தன. முன்னாளில் அவ்வாறு இருந்ததாக நமது பூர்வ சிரந்தங்களால் ஏற்பட்டவிலலை. இவைகளெல்லாம் இடைக்காலத்தில் காலத்திற்கேற்றவாறு ஏற்பட்டவை. காலத்திற்கேற்ப மாறுதல்களை அவை அடைந்துகொண்டேவந்தன. தற்காலத்தில் ஏற்படும் கிளர்ச்சிக்குத் தகுந்தபடி அவைகளும் சீர்திருத்தம் பெற்று, நாட்டின் மேன்மைக்கும் மாதர்களின் புகழுக்கும் காரணமாகும் என்று சொல்லுவதற்கு என்னதடையுள்ளது? சிலமாதங்களுக்குமுன்னால் ஒரு பெரிய தமிழ்ப்பண்டிதர் மாதர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கலாமென்பதற்கு ஏதேனும் தமிழ் துல்களில் மேற்கோள்கள் உள்ளனவா என்று ஒரு பத்திரிகையில் வினாவினர். அதைப்படித்த புருஷர்கள் ஏடுகளையும் அச்சுப்புத்தகங்களையும் புரட்டிப்பார்த்திருப்பார்கள். அவர்கள் என்னமுடிவுக்கு வந்தார்களோ அது இன்னும் தெரிந்திலது. ஆயினும் ஒன்றும் மிச்சமில்லை. முன்னாளில் மாதர்களும் சிறந்த கவிஞர்களும், துல்களையும் செய்திருப்பதைப் பார்ப்போர்க்கு பண்டிதர் கேட்டகேள்வி வினோதமாக இருக்கும். இடைக்காலத்தில் பெண்பாலார்க்குப் படிப்பு அவசியமில்லை யென்று பலகாரணங்களால் ஏற்பட்டிருந்தாலும், முன்னாளிலும் அவ்வாறு இருந்ததென வாதிக்கவும், எதிர்காலத்திலும் அவ்வாறிருத்தல் வேண்டுமென முடிந்தாலும் ஒப்பந்தகுந்தவையல்ல. படிப்பதில் பெண்பாலார்க்குப் பயனில்லை என்று கூறுவது முற்றிலும் பிழையானது. பெண்பாலார்களும் ஓவான்மாக்களன்றோ! அவரும் கர்ம வசத்தால் பிறந்தவரன்றோ! தம்மை உயர்த்திக் கொள்ளவேண்டிய அறிவைப் பெறுவது அவர்க்கும் இன்றியமையாததன்றோ! பிற ஆத்துமாக்களைக் கடைத்தேற்றுவதில் ஒவ்வொருவரும் தம்மாலியன்றவரை உதவிபுரியவேண்டுமென்றோ! அவ்வாறு செய்யாமல் அவர்களைத் தாழ்த்துவது பெரும்பாவத்திற்கிடமன்றோ! ஆதலால் பெண்பாலார்க்கு படிப்பும், வேறுவேறு சுதந்திரங்களும் வேண்டாமென்று இந்நாளில் பறையடிப்பது புருஷர்களது தாழ்ந்த நோக்கத்தையும், குறுகிய லகியத்தையும் காண்பிக்கும். இத்தகைய பெரியோர்கள் வாழும் நாடு சுதந்திரமற்றுப் பரதேசிகள் கைப்பார்த்துப் பிழைப்பது ஒரு ஆச்சரியமாகாது! ஆதலின், சகோதரினாள்! நாம் காலத்திற்கேற்ப நமது தொழில்களைச் செய்வது அவசியமன்றோ! நம்மை உயர்த்திக்கொள்ளும் மார்த் தம் நம்மிடத்திலே யுள்ளது. நாம் ஒன்றுகூடி நாட்

தின் மேன்மைக்கு உழைக்கவேண்டும். அதற்கு அடிப்படையாக நமது அறிவைப் பெருக்கிக்கொண்டு உலகியலை அறிந்துகொள்ளவேண்டும். அவ்வடிப்படைக்குக் கல்வியே முக்கியகருவி. நாம் அடைப்பெற முயல்வேண்டும். நமக்கு இவ்விஷயத்தில் உதவிசெய்வதற்கு அநேகர் முன் வருகின்றனர். இதுதான் சமயம், இதை விடாதீர்கள். இது போல வேர் சமயம் நமக்கு இனிமேல் கிடைக்காமல் போனாலும்போகும். ஆதலால் ஒவ்வொருவரும் இச்சமயம் தங்களால் இயன்ற உதவியைச் செய்ய வேண்டும்.

இனி, முக்கியமாக ஒரு விஷயம் நாம் கவனிக்க வேண்டும். பெண்பாலார்க்கு சுதந்திரம் அவசியமில்லை என்பவர்கள் பெண்பாலார்கள் அல்லர். ஆண்பாலார்களோ அவ்வாறு கூறுகின்றனர். அவர்கள் பெண்பாலார்கள் சுதந்திரம் பெற்றால் அதை உபயோகப்படுத்தவும், நாட்டிற்கு உழைக்கவும் அவர்களுக்கு இடமிராசென்று கூறுகின்றனர். இதை ஒருவிதத்தில் நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதுதான். நம்மவர்முன் அநேகர் படிப்பின்றி இருக்கின்றனர். படிக்க ஆசைகொண்டவர்களுக்கு, கற்பதற்கு இடமும் காலமும் வாய்ப்புதில்லை. வீட்டுவேலைகளே பெரும் வேலையாக விருக்கிறது. விடிந்ததுமுதல் உறங்கும்வரை ஏதேனும் வேலை யிருந்துகொண்டேயிருக்கிறது. ஆயினும் நம்மவருள் சிலர் நன்றாகப் படித்தும், இடம் பொருள் ஏவல்கள் நிறைந்துமுள்ளார்கள். அவர்களுக்கு வீட்டுவேலைகளைக்குறைத்துக்கொள்வதற்கும், அவைகளை வேலைக்காரர்களைக் கொண்டிருத்திக்கொள்வதற்கும் வசதியுண்டு. இவர்களே இப்போது நமது சுதந்திரப்பெற்றுக்குப் பாடுபடுகிறார்கள். பெரும்பாலார்கள் அப்பேற்றை விரும்பாவிடினும், சிலபேர்கள் விரும்பினால் அதை ஏல்லார்க்கும் கொடுக்கக்கூடாதென்று சொல்லுவது நீயாயமாகுமா? புருஷர்களுக்குள் எத்தனைபேர்கள் சுதந்திரம் வேண்டுமென்கிறார்கள்! எத்தனைபேர்கள் நாட்டிற்காக உழைப்பதற்குக் கங்கணங் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? எத்தனைபேர்கள் படிப்பு வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள்? அசனூல் புருஷர்களுக்கு அவை வேண்டாமென்று புகல்வது தகுதியாமோ? ஒரு சிலரே முன்வருவதால் மற்றவர்களுக்கு அவை வேண்டாமென்று எண்ணுவது முறையோ? எக்காரியத்திலும் முன்வந்து உதவுகிறவர்கள் ஒரு சிலரே. அதுபோலவே நம்மினும் இருக்கிறார்கள். ஆதலால் நாம் சுதந்திரம் அவசியம் பெற வேண்டும். அதைப்பெற்றபின் அதை உபயோகிக்க முடியாவிடினும் புத்திசாலியர்க் வுள்ள மாதர்கள் நமக்கு இலக்காக விருந்து நம்மைத் தூண்டுவார்கள். அப்போது நாம் படிப்படியாக உயருவோம். படிப்படியாக நம் தொழில்களை நடத்துவோம். நமக்கு வேண்டிய சட்டங்களையும், விதிகளையும் ஏற்படுத்திக்கொள்ள முயல்வோம். நமக்கு ருசிக்காத பழக்க வழக்கங்களை மாற்ற வழி தேடுவோம். புருஷர்களோடு ஒத்து நாட்டின் மேன்மைக்கு உழைப்போம்.

நமது குடும்பம் சம்பந்தமட்டில் நமக்கு சுதந்திரம் அதிகமாக இருப்பதை யார் நம்பாதவர்கள்? குடும்ப விஷயங்களில் நாம் ஒவ்வொருவரும் புருஷர்களோடு

ஒத்துழைத்துவருகின்றோமல்லவா? சிலமாதர்களுக்கு வேண்டிய பூஸ்திதிகள் உள்ளன. அவர்கள் அவற்றைப் புருஷர்களைவிட மேலாகவே பரிபாலித்து வருகிறார்களன்றோ. சில வீடுகளில் பெண்பாலார்களே எல்லாக்காரியங்களையும் சரிவரச் செய்துவருகின்றனர். மாதர்களுக்குப் பிறவியுடையவர்களிலும் பிரவேசிப்பதற்கு சமயம் ஏற்படும்போதெல்லாம், அவர்கள் அவற்றைச் சீராகவே செய்து முடிக்கின்றனர். அதனால் அவர்களுக்கு மேன்மேலும் சமயங்கள் வாய்த்தால் மேன்மேலும் தங்கள் திறமையையும் புத்தியையும் அவர்கள் வெளிப்படுத்துவார்களென்றாம் உறுதியாகக் கூறலாம்.

மாதர்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறித் காரியங்களைச் செய்யார் எனச் சிலர் வாதிடுகின்றனர். இத்தியாவில் கோஷாவில் இருக்கும் ஸ்திரீகள் சில ஜாதியாருள்ளே தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் தங்களுக்கு ஏற்படும் சமயங்களில் வெளியேறி ஆட்சிகளில் தங்கள் காரியங்களை முடித்துவருகிறார்கள். இதனால் இக்காரணமும் அவர்கள் சுதந்தரம் பெருவதற்கு ஓர் தடையாகாது.

நமது நாட்டில் சில தனவந்தர்களாகிய மாதர்களைத்தவிர பிறர் எல்லோரும் பகிரங்கமாக வெளிப்போர்த்து தங்கள் தங்கள் வேலையைச் செய்துவருகிறார்கள். இவர்களுக்கு நாட்டின் காரியங்களில் தலையிடும்படி அவகாசம் ஏற்பட்டால், அவர்கள் அவைகளைக் கூடியவரை நன்றாகச் செய்வார்களென்று நம்புவதற்கு இடமுள்ளது.

முன்னாளில் யுத்தகாலங்களில் நமது நாட்டில் ஸ்திரீகள் நமது தேசாபிமானத்தைக் காட்டியிருக்கின்றனர். தேசத்தின் நன்மையின்பொருட்டு தமக்கு நெருங்கிய உற்றார் உறவினரைப் போர்க்கு அனுப்பியும், அவர்கள் நாட்டிற்காக இறந்தால் களித்தும், போருக்குப்பயந்து புறங்காட்டி யோடினால் அன்றோரை வெறுத்தும், இழித்தும் வந்தனர். தங்கள் புதல்வர் அவ்வாறு செய்யின் தாம் அவரைப் பெற்றதற்கு வருத்தி நொந்துகொள்வர். இதற்கு காரணங்கள் புறநாணாது முதலிய தமிழ் நூல்களில் அநேகம் உள்ளன. அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கு எழுதுவோம்.

தற்காலத்தில் ஐரோப்பாவில் சகுந்த வயதுள்ள ஒல்லொருவனும் போருக்குப் போகவேண்டுமென்ற ஏற்பாடுள்ளதுபோல அக்காலத்தில் நம் நாட்டிலும் இருந்தது. சண்டை நேர்ந்தபோதெல்லாம் வீரர்களைச் சண்டைக்குவரும்படி அழைப்பதற்குப் பறையறைந்துகொண்டு கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் செல்லும்படி ஆட்களை அரசன் அனுப்புவான். ஒருமுறை ஒரு கொடும் போர் நிகழ்ந்தது. பறையறை கேட்டதும் ஒருமாத தன் தகப்பனை யனுப்பினான். முதல் நாள் யுத்தத்தில் அவன் மாண்டுபோனான். இரண்டாம்நாள் யுத்தத்திற்கு மறுபடியும் ஆட்களைத் திரட்டினான். அன்று அவன் தன்கணவனை அனுப்பினான். அவனும் அன்று வெட்டிண்டு இறந்துபோனான். மூன்றாம்நாள் காலை யில் மறுபடியும் அவன் பறையறை கேட்டான். அவன் மாதொரு துக்கமுமின்றி, தனக்கிருந்த ஒரு பையனையும் போருக்குப் போகும்படி நியமித்தான். பையனோ இளஞ் சிறுவன். ஆயினும் என்ன? அவன் போர்வீரர் குடி

யிற் பிறந்தவனன்றோ. மீனுக்கு நீச்சப் பழகிக் கொடுக்கவேண்டுமோ? அவனும் உற்சாகத்துடன் புறப்பட்டான். அவனது தாய் அவனுடைய குடமிட்கு எண்ணை தடைவி, அதை வாரிமுடித்து, அவனுக்கு வெள்ளாடை ஒன்று அளித்து, சன் கையாலேயே வேலொன்று கொடுத்து யுத்தாங்கம் செல்லும்படி ஏவினாள். என்ன ஆச்சரியம்! என்ன வீரம்! என்ன தியாகம்! என்ன தேசாபிமானம்!

உனது மகன் போருக்கு வரவில்லையே, அவன் எங்கே என்று ஒருத்தியைநோக்கி அதிகாரி கேட்டபோது, அவள் “என்மகன் இப்போதிருக்கும் இடம் எனக்குத் தெரியாது. அவனைப்பெற்றவயிறு இதோ புலிநீங்கிய குலைபோல் இங்கே யிருக்கிறது. யுத்தரங்கத்தில் அவன்வந்து சேருவான். நீ அங்கு அவனைக் கண்டுகொள்” என்றாள். இம்மாதை என்னென்று புகழ்வது!

மற்றொருத்தி ஒருமுறை ஜனங்கள் தோற்றோடி வருவதைப் பார்த்தனளாம். தன்மகனும் போர்க்களத்தில் புறங்காட்டி ஓடிவிட்டானென்று ஒருவன் சொல்ல அவளுக்கு அடங்காத கோபம் உண்டாயிற்று. உடனே ஒரு கத்தியை கையில் எடுத்துக் கொண்டு ‘என்மகன் அவ்வாறு செய்திருந்தால், அவனுக்குப் பாலூட்டிய என்மாம்பை இத்தால் அறுத்திடுவேன்’ என்று சபதங்கூறி போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்பட்டாள். யுத்தகளத்தென்று அங்கு கிடக்கும் பிணங்குவியல்களை கத்தியால் தள்ளிப் பார்த்துத் தன் மகனது உடல் இருக்கிறதாவென்று தேடினாள். கடைசியாக அவனுடலைப் பெரிய தோர் பிணங்குவியலின் மத்தியில் கிடக்கப்பார்த்தாள். அவனது மார்பெல்லாம் வெட்டுக்காயம். அவனது முதுகில் ஒரு கீற்றுக்கூட இல்லை. உடலும் இருக்காது வெட்டிண்டிருந்தது. இதைக்கண்ட அவனது தாய் அடைந்த சந்தோஷத்தை யாரால் வெளியிடமுடியும். அவனைப் பெற்றபோது அடைந்த சந்தோஷம் இப்போது அவன் இவ்வாறு இருக்கக்கண்ட சந்தோஷத்திற்கு ஒப்பிடவும் முடியாதாம். இதல்லவோ வீரமாதரின் உத்தமலக்ஷணம்! இத்தகைய மாதர்கள் நம் நாட்டில் இன்றும் உள்ளார்கள் என்பது இந்த மகாயுத்தத்தில் யாவர்க்கும் நன்றாக விளங்கியிருக்கலாம்.

இதனால் பெண்பாலார்க்கும் நாட்டிற்கு உழைக்கும் உரிமையும், சுதந்திரமும் வேண்டும் என்பது வெளிப்படை. புருஷர்களைப்போலவே அவர்களும் சுதந்தரம் பெறவேண்டும். தங்களது வேட்டைக் கொடுத்த தங்களுக்கு வேண்டியவர்களை நாட்டிற்குழைத்துவர நியமிப்பதற்கு அவர்கள் பாத்தியதை பெறவேண்டும். இதைத் தடுப்போரின் கதி ஆற்றின் வெள்ளத்தை அணையிட்டுத் தடுப்பவரின் கதிபோலவே முடியும். சகோதரிகளே அஞ்சாதீர்கள். முன்னுக்கு வாருங்கள்! உங்களால் இயன்றவற்றைச் செய்யுங்கள்! ஒன்றுஞ் செய்யாமுடியாதென்ற கவலை கொள்ளாதீர்கள்! நாட்டிற்கு உழைப்பவர்களை பரிசுசித்தத், தடை செய்யாதீர்கள். நமது சுட்சி ஜெயம் பெறவேண்டுமென்று கடவுள் திருவருளை வேண்டிங்கள்.

PATTAMMAL.
(Mrs. R. RANGACHARIAR.)

ஸ்ரீமத்
ஸ்திரீகளின் பிரதம கடமை.

க ள் வி க ற் ற ல்.

BY N. KUNNA AMMAL.

ஸ்திரீகளின் தற்கால நிலைமையை சுற்று கவனிப்போம். இந்து சேசத்தில் ஸ்திரீகள் பலதுறைகளிலும் சுவதந்திரமின்றி தங்கள் தர்மத்தை சரிவர நடத்த இயலாதவர்களாகி துன்பப்படுகிறார்கள். இதற்கு காரணம் எவ்வியின்மையே. சாதாரணமாக கல்வியென்றால் எழுதவும், படிக்கவும், தெரிந்துகொள்ளுவது என்று அர்த்தம்செய்வது பிசுது. இவ்வாறு நினைத்தே நாம் நம்முடைய பாலிகைகளுக்கு முன்று அல்லது நான்காவது வகுப்பு வாசிப்பு வந்தவுடனே இதற்குமேல் பெண்களுக்கு படிப்பு அவசியமில்லை என்பதாக பள்ளிக்கூடத்தினின்று நிறுத்திவிடுகிறோம். இந்தப் படிப்பு கல்வியாகாது. தான் இன்றொன்று அறிந்துகொள்ளவும் அறிந்தபின் தன் கடமை இன்னவென்று ஆராய்ச்சி செய்யவும், செய்சபின் அதுவ்டானத்தில் நடந்து காட்டலும் இவைகளைத்தான் வாஸ்தவமான கல்வியென்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட கல்வியை பெற்றவர்கள் நம்சேசத்தில் வெகு துர்லபம். கல்வியின் துட்பம் அறியாததனாலும் இன்னம் பலவித பேதைமையாலும் எவ்வளவு துக்ககரமான கஷ்டங்களை அதுபவித்தும் இதற்கு மேலாக கல்வி யறிவினால் பெரிதும் சுகமடைவோம் என்கிற உணர்ச்சி இல்லை சிற்சிலருக்கு அவ்வித உணர்ச்சி ஏற்படினும் முக்கியமென்று கருசாமையால் பிரயத்தினப் படுகிறதில்லை. அதன் பிரயோஜனத்தை யடைகிறதயில்லை. புருஷஜாதியைவிட ஸ்திரீஜாதிக்கு அதிக கல்வி யறிவு வேண்டியிருப்பதை மறந்து நாம் அக்ஞானத்தில் அழிவதல்லாமல் நம் குடும்பங்களில் அவதாரம் செய்யும் பாலர்களையும் பாலிகைகளையும் பெரிதும் அறிவினர்களாகவும் பலயினர்களாகவும் செய்துவந்திருக்கிறோம். ஆகையினால்தான் நம் சேசமானது இவ்வளவு தாழ்வுமையை யடைந்திருக்கிறது. ஆகவே ஸ்திரீகளின் உண்மையான தர்மங்களை அறிந்த அசன்படி நடையில் கொண்டுவருப்படி தூண்டும் கல்வி யறிவு தான் வாஸ்தவமான கல்வி. அதை அதுவ்டானத்தில் கொண்டுவருவதே வாஸ்தவமான ஸ்திரீதர்மம். அதே சச்சுவரனின் கைங்கர்யம். அதுவே ஸ்திரீஜாதியாரின் முடிவு, முக்கிய நிலை. இதை யறியாது நாம் எவ்வளவு கேவலமான நிலைமையில் இருக்குமோ என்பதை சற்று விசாரிப்போம்.

முதலாவதாக புருஷஜாதியார் பாலபருவத்தினின்று, சரியான கல்வி யறிவு அடைகிறவரைக்கும் ஸ்திரீகளின், அதுசரணையினின்று வளர்த்தும் ஸ்திரீகள், பேதைகளென்றும், மூடானென்றும், பலமில்லாதவர்களென்றும் கருதி அவர்களை கேவலமாக மதிக்கிறார்கள். உலக காரியங்களிலும் குடும்ப காரியங்களிலும் மற்ற எந்த காரியங்களையும் செய்வதில் ஸ்திரீகளை பெரும்பாலும் அதுசரிக்கிறதேயில்லை. ஏனென்றால் அவர்களைப்போல கல்வி யறிவு இல்லாததினாலே ஸ்திரீகளை அவ்விதம் மதிக்கவேண்டிவது அவசியமாயிற்று. ஆனால் மூடர்களை

முற்றிலும் நம்மை புஞ்சமர்கள்போல புறம் பாக்கி விடவில்லை. அது இயலாது. ஏன்? இயற்கையில் பாதி காரியங்கள் நாம் எவ்வளவு தாழ்வாக மதிக்கப்பட்டாலும், நம்மையன்றி நடைபெறுது. ஸ்திரீகளாலேயே ஆகவேண்டி யிருக்கிறது. ஆனதுபற்றியே ஸ்திரீஜாதியாரென்றும் புருஷஜாதியாரென்றும் சிருஷ்டியில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த காரணத்தையாவது நாம் உணருகிறோமா? இல்லை. சாதாரண ஸ்திரீகள் நினைக்கிறதாவது புருஷன் பணம் சம்பாதிக்கவேண்டியது ஸ்திரீகள் சமையல்செய்து போடவேண்டியது விதியில்லாமல் கூன், குருடு, மொண்டி, பேதை, இப்பேர்ப்பட்ட குழந்தைகள் பிறக்க கருவியாக அமையவேண்டுவது, காலம் முழுவதும் துக்கத்தையே அதுபவிக்கவேண்டியது. இது தான் ஸ்திரீகளின் தர்மமென்றும் ஸ்திரீகளின் முடிவு என்றும் இதுவே ஸ்திரீகளுக்கு பூலோகம் நாகலோகம் சுவர்க்கலோகம் என்றும் எண்ணுகிற அறிவின்களை புருஷன் மூடமென்று அல்லாத பின்னும் எவ்விதம் மதிப்பார்கள். அவர்கள் மூடமென்று எண்ணுவது சரிதான். நாம் செய்வது பிசுதுதான்.

புருஷன் நம்மை எவ்வளவு தாழ்வாக மதிக்கிறார்களோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு புருஷன் தாழ்வை யடைந்துவருகிறார்கள். புருஷர்களை கர்பந்தரிப்பதும் ஸ்திரீகளே, பெறுவதும் ஸ்திரீகளே, வளர்ப்பவர்களும் ஸ்திரீகளே அவ்வளவு கண்ணியமுள்ளவர்களாகச் செய்பவர்களும் ஸ்திரீகளே, மூடர்களுடைய பார்வையில் வளர்த்துவந்த புருஷர்கள் மூடர்களே யல்லாது புத்திசாலிகளாக யிருக்க முடியுமா? ஆகையினாலல்லவோ நம்முடைய முன்னேற்றத்திற்கு சற்றும் இணங்காதவர்களாகி உதவிபுரிய மறுக்கிறார்கள்? இதை உணர்ந்த புருஷர்கள் எவ்விதம் நமக்கு பரிதாபம் காட்டியும் நம்முடைய கல்வி அபிவிருத்திக்கு சகாயிகளாக இருந்துவருகிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட புருஷாளுக்கு நமது மனம் பூர்வகமான நன்றியறிதலை காட்ட கடமை பூண்டிருக்கிறோம். உண்மையில் ஸ்திரீகளின் தர்மத்தை, புருஷன் உணர்ந்தால் ஒரு நிமிஷமும் கல்வி யறிவில்லாதவர்களாக வைத்திருக்க மாட்டார்கள். அவ்விதம் உணராதவரையில் அறிவுடைய பெரியோர்களும், பராக்கிரமசாலிகளும், வீரியமுடையவர்களும், புஜபலதீரர்களும் எவ்வாறு இந்த பூலோகத்தில் அவதரிப்பார்கள். அவர்கள் நம்மை நாளடைவில் அடிமையாக்கினதுபோல புருஷனும் அடிமை பூண்டிவிட்டார்கள். ஐயோ பாவம் இருதிறத்தார்களும் தங்கள் தங்கள் கடமைகளை ஆகிரித்து வந்திருந்தால் உப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிற அநேக இடைபூறுகளில்லாமல் சுகமே வாழலாம். யாவற்றிற்கும் காரணம் சரியான அதாவது புத்தி பூர்வகமான கல்வி யறிவின்மையே.

பல குடும்பங்களை பரிசோதிக்குமளவு, சிலவற்றில் ஸ்திரீபாகம் குறைந்தும், மற்றும் சிலவற்றில் புருஷபாகம் குறைந்தும் சீர் கேடுற்றிருக்கிறது. ஒற்றமையென்பது ஆய்ரத்தில் ஒன்றுகிலும் காணப்படுகிறதில்லை. அப்படி பதினாயிரத்தில் ஒன்று காணப்பட்டாலும் அதை சாக்ஷியாகவைத்து அசன்படி நம்மை ஒழுங்கு செய்துகொள்ளாமல், அவைகளை குரோதம், பொருமை, சரிவை என்பவைகளால்

மதியங்கி சயங்குகிறோம். இவ்விதம் மிகவும் துர்லபமாக நம் வாழ்நாளை கழித்துவருகிறோம். இன்னும் எவ்வளவு காலம் இவ்வாறு கழிப்போம்!

பூர்வகாலத்தைப்பற்றி சற்று கவனிப்போம். அக்காலத்தில் ஸ்திரீகளின் சுவதர்மம் பரிபூரணமாக நடந்ததாக காணப்படுகிறது. எழுதப் படிக்க தெரியாதவர்கள் ஸ்திரீகளிலும்கூட வெகு துர்லபம். ஸ்திரீகள் இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்துவந்தார்கள். யுத்தங்களில் போராடினார்கள். இராணுவங்களை நடத்தும் தன்மையுடைய மிருந்தது சாஸ்திர பயிற்சி யுடையவர்களும் பண்டிதைகளும் மிருந்தார்கள். ஸ்திரீகள் புருஷர்களைப்போலவே சகல காரியங்களையும் நடத்தினதாக புராணங்களும் கதைகளும் சின்னங்களும் முறையிடுகின்றன வென்பதை கேழ்க்க எவ்விதஸ்திரீகளும் ஸ்திரீகளின் பெருமையை புகழ்ந்து ஆனந்திப்பார்கள். இரந்துண்ணும் பிச்சைக்காரர்களும் தற்காலத்தும் அவர்கள் சரித்திரங்களை பழையடித்து வருகிறார்கள். காதினால் கேட்டமாதிரத்தில் சற்று நேரம் உற்சாகத்தை சந்தேசேயன்றி, அவ்வாறு நம்மை செவ்வை படுத்திக்கொள்ள முயன்றோம் இல்லை, நம்முடைய தற்கால நடைகளும் ஏற்பாடுகளும் பெரிதும் சாமானியர்களுக்கு இடையூறுகளாக நிற்பதாக சொல்லுகிறார்கள். இது ஒருவழியில் சரியென்றாலும் கல்வி யறிவு இல்லாததினாலும், ஆராய்விதிகளின் உண்மை யறியாததினாலும் இடையூறாக காணப்படுகிறதேயன்றி வேறல்ல. அக்காலத்துக்கு ஏற்ற ஆசாரங்களும் அதுவுடனானங்களும் ஸ்திரீகளில் அவ்வித புகழ்ச்சியை உண்டாகிற்று. பண்டைக்காலத்திய வாக்களங்களாகிய ரிஷபம், குதிரை, வண்டி, பல்லக்கு, படவு, கப்பல், தூதுஆள், இவைகளுக்கு பதிலாக மோட்டார்வண்டி, கம்பியல்லாத தந்தி, தந்திதபால், பேசும் யந்திரங்கள், ஆகாயவிமானம், தண்ணீர்க்குள்போகிற சப்மாரின்பட்டு முதலியவைகள் ஏற்பட்டுள்ள இந்தகாலத்தில் இவைகள் இன்ன உருவமுள்ளதென்று தெரியாத புருஷர்களும் ஸ்திரீகளு யிருக்கிறார்கள். பழைய ஆசார விதிகளையும் அதுவுடனானங்களையும் உயிர்ப்பாகத்துக்கு யாசொரு கெடுதியுமின்றி தற்கால நவீன நாகரீகத்துக்கு சரிப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டாமா? அல்லது அவைகள் அநாவசியமென்று உதரி விலகிநிற்க நம்மால் சாத்தியமாகுமா? அப்படி கூடமானால் சரியே. அல்லாதவஸையில் நம்மை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிவது அவசியமே. அப்படி அடிக்கடி மாற்றிக்கொள்ளாமல் இப்பொழுது தேசங்களுக்கெல்லாம் கடைசியாக இந்துதேசம் தாழ்வை யடைந்திருக்கிறது. இதுவும் கல்வி யறிவின்மையினாலேதான்.

ஒரு இந்து ஸ்திரீயானவன் ரெயில்மார்க்கமாய் கொஞ்சதூரம் அல்லது நெடுந்தூரம் பிரயாணம் செய்யவேண்டுமானால் ஒரு புருஷர்தனை அவசியம் வேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்றால் டிக்கட்டு வாங்கவும், வாங்கினது சரியானதான என்று தெரிந்து கொள்ளவும் கடைசியாக ரெயில்வண்டி வந்தபிறகும் வண்டியுள்ளே துழைய சச்சியற்றவளாய் மிருக்கிறதினாலேதான். இவைகளெல்லாம் புருஷாளுக்கு ஒரு பெரிய பாரமான மூட்டையைவிட அதிக கஷ்டமாக விருந்தும் நம்மை அக்கஷ்டத்தினின்றும் சல

பமாக விடுவிக்க வழியறியாமல், இன்னம் இசைவிட அதிகமாக சிரமத்தை அதுபவித்தாலும் நம்மை விடுதலை செய்ய இஷ்டப்படார். இதோர் பேதைமையினும் பேதைமையன்றோ. இதுபோலவே தபால் தந்தி இவைகளைக் கவனிக்குங்கால் ஒரு கல்வி யறிவில்லாத ஸ்திரீக்கு வந்த கடிதமாவது தந்தியாவது சில சமயத்தில் அதின் சாராம்சம் தெரியாமலே பலநாள் கழிந்துவிடும். இவைகளையெல்லாம் உற்றுநோக்குமிடத்து ஸ்திரீகளில் அநேகர் நடைப்பிணங்களாக காணப்படுகிறார்கள் அல்லது கட்டடையில் சமைத்த பிரதிமைபோல காணப்படுகிறார்கள். சர்வதுக்கத்திற்கும் காரணம் கல்வி யறிவு சிறிது மின்மையினாலேதான்.

நசுவரனின் சிருஷ்டி சிரமத்தை யோசிக்குமிடத்து ஸ்திரீபாகமென்றும் புருஷபாகமென்றும் இரண்டாக பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை ஒவ்வொருபாகமும் தன் தன் கடமைகளை பூரணமாக செய்வதினால் நசுவரனின் இரதமாகப்பட்டது நேராக இழுக்கப்பட்டி லோகமுழுவதிலும் சீக்கிரத்தில் சுற்றி தன் நிலையை அடையும். இதை யுணர்ந்த சிலர் ஸ்திரீகளை முன்னுக்கு கொண்டுவர எவ்வளவோ எம்பிரியத்தினம் செய்துவருகிறார்கள். இன்னும் சிலர் இவைகளுக்கு இடையூறுகளும் செய்துவருகிறார்கள். இது பொதுப்படையாக விருந்தாலும், இந்திய ஸ்திரீகளின் சங்கங்களில் சேர்ந்த ஒவ்வொருவரும் நமது நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவும், இதர தேச ஸ்திரீகளுக்கு சமத்துவத்தை யடையவும், என்ன செய்யவேண்டும்? வயது முதிர்ந்த ஸ்திரீகளானாலும், வயதுள்ள ஸ்திரீயானாலும், பாலியை யானாலும், சிறு குழந்தைகளானாலும் கல்வி கற்க ஆவலுடையவர்களாக விருப்பது மல்லாமல், நாம் கற்றவற்றை போதுமான சவுகரியங்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஸ்திரீகளை கல்வி அப்பியாசம் செய்விக்கவேண்டியது மிகவும் அத்தியாவசியமானது. இன்னம் ஸ்திரீசங்கங்களை எங்கும் பரவச் செய்யவேண்டும். ஸ்திரீகளின் கல்வி யபிவிர்ந்தியை தடைசெய்யக்கூடிய எவ்வித முயற்சியையும் தடைசெய்ய வேண்டியது. நமது குடும்பங்களில் ஒவ்வொரு பாலிகையும் கல்வித் தேர்ச்சியடைந்திருக்கவேண்டும். ஸ்திரீகளின் முன்னோக்கத்தைப் பற்றின பத்திரிகைகளை தினசரி வாசிக்கவேண்டும். இவ்விதம் செய்வதால் பழைய ஆசாரங்களுக்கு கெடுதி வருமென்று எண்ணுவது பிசு. பழைய ஆசாரங்களை அறிவுடனும் காரண காரியங்களடனும் புத்தி சாதர்யமாக செய்துவர கல்வியானது இடங் கொடுக்கும். சகோதரிகளே? இன்னம் இரவு இருக்கிறதா, இல்லை. பொழுது விடிந்துவிட்டதா, அறிவாகிய சூரியன் பல ஸ்திரீகளின் மூலமாக ஒளி கொடுத்துவருகிறான். அவ்வொளியை நாம் பெறவும், பிறரை தட்டியெழுப்பி பிறரடையச்செய்யவும் தகுந்த சமயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சோம்பலின்றி உழையுங்கள். நம்மெல்லோருக்கும் கருணைக்கடலாகிய சரஸ்வதியேவி ஆர்வாதம் அதுபுகிறான். பெற்றவனே பாக்கியவதி பெருதவன் யாரோ அநியேன்.

ஓம் ததச்சத்.

దీయాలి, క్రైస్తవులు, మరియే ఇతర మతములుగాని, బ్రాహ్మణులుగాని బ్రాహ్మణేతరులుగాని అందరును ఈశ్వరుని బిడ్డలు కావున, అన్నదమ్ములు అక్క చెల్లెండ్రుగ భావించవలెను. ఈశ్వరుడు లోకమున కంతటికిని తండ్రి, ప్రపంచమంతయును, మాడులోకములను ఆయన కుటుంబము. మంచి వారందఱు ఈయొక్క విషయమును జ్ఞాపకమునకుకొనిన లోకమున అనేకకష్టములు, మనస్తాపములు, కలహములు, తుదముట్టనశించును. ఈనర్వసోదరభావము ముఖ్యముగ జ్ఞాపకముంచవలసిన విషయము. బయటకనబడు భేదములన్నియు జాన్యాములగు భేదములేగాని యథార్థముగు భేదములుకావు. బయట కనబడు భేదములను మాత్రమును చూచుచు, యథార్థముగు సోదరభావమును గమనించకయుండుట కంటె అజ్ఞానము వేరుండదు. లోకములో అందరును భగవంతుని తండ్రి యని మొక్కుదురుగదా! అన్ని జాతులవారను, స్వామీ! తండ్రి! యని చెయియెత్తి మొక్కుచు, ఆజగదేశపిత యగు పరమేశ్వరుని వేరువేరు ప్లేగ్లతో బిలుచుచు, బూజించుచు, ఆభగవంతుని బిడ్డలలో నొకరితో నొకరు కలహించుచుండుట, ఆభగవంతుని భక్తికి విరుద్ధమే గదా! కావున మనమందరము మొట్టమొదట గమనించవలసిన విషయము ఏమనగా జాతి విరోధములు, మతవిరోధములు మాని అన్ని భూతములయందు స్నేహము నభ్యసించుట. ఈవిషయమును శ్రీకృష్ణభగవానులు, భగవద్గీతాకాస్త్రమునందు ఇట్లుబోధించి యున్నారు:—

అద్యేష్టా నర్వభూతానాం । మైత్రో కరుణావీరవ ।

నిర్వమానరహంకారః:—

ఒకరియందైన ద్వేషములేక, అన్ని భూతములతో స్నేహమునలావుచు, అందరియందును దయగలిగి, అహంకారమునుకారములేనివాడు భక్తుడని నెలవిచ్చియున్నాడు. అనగా, నరానర్వకాల్పములయందు నర్వభూతములను మేలుచేయుచు, నేను గొప్పవాడను, నేను పరిశుద్ధుడనను గర్వముగాని వీరు నావారు, ఇతరులునావారలు కారను భావముగాని లేక యుండవలెను. మఱియును.

అయంనితోపతోనేతి గణనాలఘుచేతసాం ।

ఉచారచరితానాంతు వస్తుధైవమటుంబకం ॥

వీధలు నావారలు, ఇతరులు నావారలు కారు. పరాయివారలు అనుభేద భావము ఆల్పబుద్ధుల స్వభావముగాని, మహానీయులగు వారలకు ప్రపంచమంతయును ఒక్కమటుంబము ॥ అని మనువు మనుస్మృతి యందు వ్రాసియున్నాడు.

కావున మొట్టమొదట మానవులందరు గమనించవలసినది, (1) జాతిమత వర్గ భేదములు, దేశ భేదము లెన్నియుండినను, జీవులందరు ఒక్కభగవంతుని బిడ్డలు. కావున అందరు సోదరులు. ఒక్కతల్లిగర్భమున జనించిన పిల్లలవలె ప్రేమతో వర్తించవలెను.

ఆప్రేమయనునది పట్టిమాటలలో చూపిన చాలదు. కార్యములో చూపవలెను. అనగా ఒక్క తల్లిబిడ్డలగు

వారు, ఒకరికొకరికెట్లు కష్ట సుఖములందు సహాయపడుదురో అట్లే మానవులందరు అన్యాయ్య సహాయులు కావలెను. జ్ఞానవంతులగువారు, తమకంటె తక్కువ జ్ఞానముగలవారికి జ్ఞానబోధచేసి తమవలె జ్ఞానవంతులుగ చేయవలెను. శరీరబలముగలవారు, తమకంటె తక్కువబలముగలవారికి సహాయులు కావలెను. పరిశుద్ధులయినవారు అజ్ఞానమువలన ఆపరిశుద్ధులుగ నుండువారలకు పారిశుద్ధ్యమును బోధించి పరిశుద్ధముగ నుండుటకు నేర్పవలెను. ద్రవ్యవంతులుగ నుండువారలు, తమద్రవ్యమును కొంత వినియోగించి, బీదలకు జీవనోపాయమును గలుగజేయవలెను. వేయేల పెక్కు విధముల, ఎల్లవారును ఇతరుల సుఖదుఃఖములను యోగక్షేమములను, తమ సుఖదుఃఖములుగ భావించి తమశక్తి యంతయును సహాపకారమునకై యుపయోగించుటకు యత్నించవలెను. ప్రతియొక్కరును, తనకంటె పీనులైనవారియందు దయచూపి, వారిని తన సోదరులుగ, భావించిననేగాని, తనకంటెఉన్నత స్థితియందుండు మహాత్ములయొక్క దయకు పాత్రులుగాజాలరు.

ఈ విషయములను బాల్యమునుండి తమబిడ్డలకు నేర్పి, బాల్యమునుండి ఆభ్యసించునట్లు వారికి దోషచూపి, వారలు పెద్దవారలగునప్పటికి యీ భావములు వారలకు స్వభావములై దినచర్యయందు వెల్లడియగునట్లు చేయదగును. ఆట్లు చిన్ననాటనుండి పెరిగిన పిల్లలు, పయనుపచ్చి స్వతంత్రముగ సంసారము చేయుకాలములో, భూతదయగలవారై, దేశ సేవాతత్పరులగుదురు. అట్టివారు తమ ఆయుష్యము, తమ ఆశోగ్యమును మాత్రము గమనించు స్వకార్య ధురంధరులుగనుండురు. ఎప్పుడును, తమ కుటుంబ పోషణమునకై పాటుపడుచుండియును, వాస్తవముగ దేశాభిమానులుగ నుండురు.

ఆ దేశాభిమానము సైతము పట్టిమాటలయందుమాత్రము గాక దేశక్షేమముకొఱకై పాడుపడుటయందు కనబడును. జన్మభూమిని కన్న తల్లితో సమానముగ గౌరవపాత్రముగ నెంచుటకును దేశాభివృద్ధికై పాటుపడుటకును ఉత్సాహమును పుట్టించును. ఇంతియకాదు. ఒక్కొక్కరును తన తల్లిని దైవముతో సమానముగ పూజించుచుండ, ఇతరుల తల్లలయందును గౌరవ మెట్లుంచవలెనో, అటులనే, తన జన్మభూమియందు, ఎక్కువ అభిమానము చూపుచు, స్వదేశాభివృద్ధికై పాటుపడుచుండగా, అన్యదేశములయందును, అన్య దేశీయులయందును ద్వేషముగాని అగౌరవముగాని చూపరాదు. ద్వేష మెల్లవిధముల విడువదగినది. స్వదేశాభివృద్ధికై ఒహవిధముల పాడుపడవలయునుగాని అన్యలను ద్వేషించరాదు. ఇట్లు ద్వేషమిత్రముకాని దేశాభిమానము మన దేశమున పుట్టిన పిల్లలకందరుకును నేర్పుట అవశ్యకము. ఇట్టి దేశాభిమానమున, పిల్లవాండ్రకును అడుపిల్లలకును బాల్యమునుండి తల్లులును అక్కలును, ఇతరులును సమయోచితముగ బోధచేసి యలవడునట్లు చేయదగు.

చిట్టమూరు-రామయ్య.

Women's Indian Association.

OFFICERS.

President: Mrs. Annie Besant
Secretary: Mrs. D. Jinarajadasa
Secy. pro. tem.: Mrs. Cousins
Treasurer: Minakshiamma
 (Mrs. A. Mahadeva Sastri)

The Secretaries of all the Local Branches.

OBJECTS.

To present to women their responsibility as daughters of India.

To help them to realise that the future of India lies largely in their hands; for as wives and mothers they have the task of training and guiding and forming the character of the future rulers of India.

To band women into groups for the purpose of self-development and education, and for the definite service of others.

MEMBERSHIP.

Women who agree and will co-operate with the objects of the Association may be members.

Groups of women having the same aim can be affiliated to the Women's Indian Association without change of name or organisation, if desired.

ORGANISATION.

The Association has a central organisation at Adyar, Madras.

Branches are formed in every place where possible, with a local Secretary to arrange the work to suit local conditions and report to Headquarters.

The aims and ideals and work of the Association are on a religious basis.

The Association was started on May 8th 1917, at Adyar, Madras, and has grown and increased steadily ever since. It now has 47 Branches and over 1,500 members.

There are now Branches at:

<i>Tamil.</i>	<i>Tamil.</i>
Adyar, Madras (Headquarters)	Ootacamund
Coimbatore	Pollachi
Chingleput	Salem
Enangudi	Tanjore
Georgetown, Madras	Thirumiyachur
Guntakal	Trichinopoly
Kattalum (2)	Vellore
Kumbakonam	Vettaikaranpudur
Madura	Viralimalai
Mayavaram	<i>Kanarese.</i>
Namakal	Bangalore
	Hospet
	Hassan

Malayalam.

Alleppey
 Badagara
 Calicut
 Ernakulam
 Munchirai
 Tiruvattar

Trivandrum

Telugu.

Bellary
 Chittoor
 Madanapalle
 Chikmagalur
 Mysore

Saklaspur

Hyderabad
 Thirthahalli
Gujarati.
 Bhavnagar
 Bombay
 Nandod
 Surat

Hindi.

Benares
 Lashkar
 Nagpur

Bengali.

Rishra

Unattached Members Group.

WORK.

The work of the Branches depends on the capacity and wishes of the members. In most Branches Hygiene, Domestic Economy, Elementary Science and other subjects are studied in the vernacular; where possible English is taught. Many Branches learn needlework and cutting out. All Branches are encouraged to study subjects of National importance and interest, to read a newspaper and keep in touch with current events. In some cases a Branch has started classes to teach and help poor women and girls in various ways.

Branches meet usually once, twice or three times a week, but some meet daily and two fortnightly.

Most of the Branches send in reports and are meeting regularly and doing good work.

Help is given from Headquarters in the suggestion of subjects to study, books to read and possible lines of work to be carried on.

FUNDS.

There are no subscriptions to the Association; it is hoped that the expenses may be met altogether by voluntary contributions and donations.

STRI-DHARMA.

This paper is the official organ of the Association and is issued, at present, free to members. To non-members the charge is As. 1½ a copy, As. 2 to subscribers by post, As. 3 per V. P. P. Members and friends are invited to send donations towards the heavy expense of printing, paper and postage, etc., so that it may be possible to continue to send the Journal free to members and those unable to spare the money to buy it.